

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1827.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Τῇ 15 Σεπτεμβρίου.

Προεδρεύοντος τοῦ Κ. Ν. Ρενιέρη.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ,

Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπ' Ἀριθ. 462, εἰς τὸ ὅποιον ἐγκλείονται ἀντίγραφα ἀναφορῶν τῶν κατοίκων τοῦ τμήματος τῶν Νεζερῶν τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων, οἱ ὅποιοι λέγουσιν ὅτι ὁ Γεν. ἀρχηγὸς ἀποστείλας εἰς τὰ μέρη τῶν τῶν στρατηγὸν Κολοιόπουλον τοὺς κατέτρεξεν ὡς Τούρκους καὶ δὲν τοὺς ἄφησε τίποτε· ἦδη δὲ παρακαλοῦν τὴν Κυβέρνησιν νὰ σηκώσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν τῶν εἰρημένον Κολοιόπουλον.

Ἀπεφασίσθη νὰ λάβῃ ἡ Κυβέρνησις μετὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου τὰ πλέον δραστήρια μέτρα πρὸς ἀνακουφισμὸν τῶν δεινῶν τῶν ἀναφερομένων. Ὅθεν ἐστάλη ἡ ἀπάντησις διὰ προδουλεύματος.

Ἐπὶ βολήθῃ νὰ διορισθῇ εἰς τὴν ἀναθεωρητικὴν ἐπιτροπὴν ἄλλο μέλος ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος κυρίου Σωτηρίου Βαλτινοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπὶ βολήθῃσαν ὡς ὑποψήφιοι οἱ κύριοι Γ. Πλέσος, Ἀν. Παπαδιαμαντόπουλος, Ἀλέξανδρος Πετράκης, Εὐάγγελος Ποταμιανός, Φώτιος Ἡλιάδης, Σταμάτιος Ψωμάς καὶ Ν. Νάκης, καὶ ἔμεινε ἡ ψηφοφορία διὰ τὴν αὐρίον.

Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπ' Ἀριθ. 445, εἰς τὸ ὅποιον ἐγκλείεται ἀντίγραφον ἀναφορᾶς τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐπαρχίας Λακεδαιμόνος, ἡ ὅποια παρακαλεῖ ὡς ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας, νὰ διορισθῇ ὁ κύριος Πανάγος Καμίσης διὰ νὰ ἔχῃ τὴν ἐκτελέσει τῶν κάστρου, καὶ νὰ ἐπαγορευτῇ καὶ διὰ τὴν εὐταξίαν τῆς ἐπαρχίας. Ἡ Κυβέρνησις ἐγκρίνει νὰ ἐνεργήσῃ ἡ αἴτησις τῶν ἀναφερομένων, καὶ περὶ μὲν καὶ τῆς Βουλῆς τὴν συγκαλέσει.

Ἐνεκρίθη καὶ παρὰ τῆς Βουλῆς, καὶ ἐστάλη ἡ ἀπάντησις διὰ προδουλεύματος.

Ἀνεγνώσθη καὶ ἄλλο τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπ' Ἀριθ. 468, εἰς τὸ ὅποιον ἐγκλείεται σχέδιον νόμου περὶ συστάσεως Δικαστηρίων.

Διευδύνθη εἰς τὴν διορισθεῖσαν Βουλευτικὴν ἐπιτροπὴν, νὰ παραρτίσῃ ὅσα τάχως εἰς τὴν Βουλὴν τὸν περὶ τῶν ἀναφερομένων ὁρμησμάτων.

Ἀνεγνώσθη καὶ ἄλλο ὑπ' Ἀριθ. 469, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Κυβέρνησις, ὅτι, ἐπειδὴ ἀποδοῦναι φόνος καὶ λο-

στεῖται, κρίνει ἀναγκαῖον τὴν σύστασιν ἐγκληματικῶν Δικαστηρίων, καὶ ἐγείρει σχέδιον νόμου.

Διευδύνθη καὶ τοῦτο εἰς τὴν ἀνωτέρω Βουλευτικὴν ἐπιτροπὴν.

Τῇ 17 Σεπτεμβρίου.

Ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ,

Ἐπὶ βολήθῃ νὰ ἐκδοθῶσι διατάξεις ἀφορῶσαι τὴν εἰσπραξὶν τοῦ τελωνίου τῆς Σύρας, διὰ νὰ μὴ γίνωνται καταχρήσεις.

Ἐμείνεν εἰς σκέψιν.

Ἐψηφοφορήθησαν τὰ χθὲς προβληθέντα ἀνόματα, διὰ νὰ διαρισθῇ εἰς ἑξ αὐτῶν εἰς τὴν τῶν ἐθνικῶν λογαριασμῶν ἀναθεωρητικὴν ἐπιτροπὴν, καὶ διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειόνων ἐξελέχθη ὁ κύριος Γ. Πλέσος, πρὸς τὸν ὅποιον ἐδόθη τὸ δῶλωμα.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

Αριθ. 715. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ

Διακηρύττει.

Ἡ καταγωγή, ἥτις προλαβόντως ἦτον ἀναγκαῖα διὰ ἐν τῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὅπλων, τὴν σήμερον, ὅτε ὁ ἐθνικὸς στόλος κατεστράφη παρὰ τῶν ἀνδρειοτάτων εὐλαργῶν τῶν τριῶν κραταιῶν Δυνάμεων, ἀπεκατέστη ὅλος διόλου περιττή. Ὅθεν τὴν σήμερον ἀπαγορεύεται ὁλοτελῶς εἰς πᾶν Ἑλληνικὸν πολεμικὸν πλοῖον τὸ ἔργον τῆς καταγωγῆς.

Εἰδοποιῶνται λοιπὸν ἀπαξάπαντες οἱ πλοίαρχοι τῆς Ἑλλάδος καὶ διατάσσονται νὰ μὴ ἐκπλεύσωσιν εἰς τὸ ἔξῃς εἰς καταγωγὴν, οὔτε νὰ ἀποταμύσωσι τοῦ λοιποῦ νὰ κατασχῶσι κανὲν ὅποιονδήποτε πλοῖον ὑπὸ σημαίαν. οὔτε τέραν κατ' οὐδένα τρόπον καὶ ἐπ' οὐδεμίᾳ προφάσει.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ πλοίαρχοι ὅσοι εὐρίσκονται εἰς τοὺς ἀποκλεισμούς, ἐν ᾧ διατάσσονται νὰ μὴ ἀπεμακρύνωνται παντελῶς ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ διαπλοῦ τῆς, δὲν ἔχουσι τὴν ἀδειαν ὡσαύτως νὰ κατασχῶσι κανὲν ὑπ' ὅποιονδήποτε οὔδετέραν σημαίαν πλοῖον, ἐκτὸς μόνον ἐκεῖνα, ὅσα φωραθῶσιν ἔνοχα παραβιάσας ἀποκλεισμοῦ.

Τὰ δὲ θαλάσσιον Δικαστήριον, τὸ ὅποιον ἦτο διωρισμένον διὰ νὰ κρίνῃ περὶ τῶν λειῶν, δὲν δέχεται τοῦ λοιποῦ, διὰ νὰ κρίνῃ καμμίαν ὅποιονδήποτε ἄλλην λείαν, εἰμὴ τὴν ἐπὶ παραβιάσει ἀποκλεισμοῦ κατασχεθεῖσαν.

Κατὰ συνέπειαν τούτων ἀπάντων, θέλει θεωρήσῃ ἡ Κυ-

ἡμεῖς ὡς αὐτόχρημα πειράτας ὅσους τῶν πλοιάρχων
ἔβηον ἀποτολήσει νὰ πράξωσιν ἐναντίον τῆς παρούσης
διαπρύξεως, καὶ ὡς τοιοῦτους θέλει τοὺς τιμωρήσει αὐστηρά.
Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1827.

Ἡ Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Μαυρομιχάλης.

Ἰω. Μ. Μιλαήτης,

Ἰωαννοῦλης Νάκος.

Ὁ προσωρινῶς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν

Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας

Γ. Γλαράκης.

Ἀριθ. 716. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἡ Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ

Διακηρύττει.

Δὲν εἶναι ἀμφισβολία, ὅτι ἡ πειρατεία, τὸ παναί-
σχιστον τοῦτο ἀνοσιούργημα, ὃχι μόνον ἐστάθη ἐξ ἀρ-
χῆς τρομερὰ μάλιστα ἐναντίον τῶν συμπολιτῶν μας, ἀλλὰ
καὶ ἡμαῦρος πάντοτε κατὰ δυστυχίαν τὴν ἱερότητα τοῦ
Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, βλάβασα κατὰ μέγα μέρος τὰ συμφέ-
ροντα τοῦ ἔθνους.

Αἱ κατὰ καιρὸν Κυβερνήσεις, ὡς καὶ ἡ ἐνεστῶσα, ἔδει-
ξαν πάντοτε εἰς τὸ κοινὸν πραγματικῶς πόσον ἐπεθύμουν
τὴν κατάπαυσιν τῆς ἀπανθρώπου πειρατείας, καὶ δὲν ἔλει-
ψαν νὰ λάβουν, ὅσα αἱ περιστάσεις ἐσυγχώρουν μέτρα,
ἐναντίον τοῦ ὀλεθρίου τοῦτου ἀνοσιουργήματος· καὶ ἐὰν
δὲν ἐδυνήθησαν νὰ κατορθώσωσιν ὡς πρὸς τοῦτο πᾶν ὅ,τι
ἐπεθύμουν, τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἄλλο τι, εἰμὴ
εἰς αὐτὴν τὴν δεινὴν καὶ ἀνώμαλον θέσιν τῶν πραγμάτων.

Ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαλειφθῇ μίαν φοράν καὶ
αὕτη ἡ κατὰ κράτος πειρατεία, καὶ οὕτω νὰ ἀφαιρεθῇ πᾶσα
βλάβη τοῦ ἐμπορίου. Ἡ Κυβέρνησις, διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε
νὰ βάλλῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ πλέον αὐστηρὰ καὶ δραστήρια μέ-
τρα, καὶ ἰδοὺ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο ἀποστέλλει εἰς τὸ Αἰγαῖον
πέλαγος τὸν καπετὰν Μικὲν Κυπαρίσσην μετὰ πολεμικὰ πλοῖα
καὶ στρατιωτικὴν δύναμιν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του, ἔχοντα τὴν
πληρεξουσιότητα νὰ κατατρέξῃ μὲ ὅλην τὴν αὐστηρότητα
τὴν πειρατείαν· διέταξε δὲ καὶ δι' ἐγκυκλίου ὅλας τὰς το-
πικὰς ἀρχὰς τῶν νήσων, διὰ νὰ συντρέξουν καὶ νὰ συν-
εργήσωσιν ὅσον τὸ ἐκ μέρους των εἰς τὰ σωτήρια ταῦτα μέτρα.

Παρακαλοῦνται δὲ συγχρόνως καὶ οἱ ἀξιότιμοι Στό-
λαρχοι τῶν τριῶν Σεβαστῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων νὰ
εὐαρεστηθῶσι νὰ συμπράξωσι πρὸς ἐξόντωσιν τῆς πανο-
λεθρίου αὐτῆς πειρατείας.

Ἐν Αἰγίνῃ, τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1827.

Ἡ Ἀντικυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Μαυρομιχάλης.

Ἰω. Μ. Μιλαήτης.

Ἰωαννοῦλης Νάκος.

Ὁ προσωρινῶς ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν

Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας

[Τ. Σ.]

Γ. Γλαράκης.

Ἐγκύκλιοι Εἰδήσεις.

Ἐκ Λουτρακίου τῆς Κορινθίας, 19 Ὀκτωβρίου.

Ἐχομεν εἰσέτι εἰς τὸν λιμένα μας τὸν θαλασσοκράτορα
καὶ τὸν τῦμον τῶν μερῶν τούτων, τὴν Καρτερίαν μετὰ τὴν
λείαν της. Τὰ Ἑλληνικὰ πλοίαρια, ἄλλα μὲν ἐμβάντα ὁ-
μοῦ μετὰ τὸ ἀτμοκίνητον, ἄλλα δὲ μεταβιβασθέντα διὰ τοῦ
Ἰσθμοῦ ἀπὸ τὸν Σαρωνικόν, περιπλέον ἤδη ἀφόδως ὅλον
τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, καὶ συλλέγουσιν τοὺς καρπούς τῶν
παραλίων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἔχοντες οἱ Τούρκοι πρὸ ὀλί-
γου, ἄφησαν καὶ ἔφυγαν περίφοβοι μετὰ τὴν φθορὰν τοῦ ἐν
τῷ Κοιρσαίῳ κόλπῳ στολίσκου των.

Οἱ Τούρκοι περικλεισμένοι εἰς τὰ διάφορα φρούρια τῆς
Δυτικῆς Ἑλλάδος διὰ τὰ περιφερόμενα εἰς ὅλας τὰς ἐπαρ-
χίας Ἑλληνικὰ στρατεύματα, καὶ στερημένοι τροφῶν καὶ
τῶν ἄλλων ἀναγκαίων τοῦ πολέμου, ἀθυμοῦν ἔτι μᾶλλον
διὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου μέλλουν νὰ καταπο-
λεμηθῶσιν ἀπὸ μεγαλητέρας δυνάμεις.

Ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ εἶναι πολλὰ μικρὰ, οὐδ' ἐμπορεῖ
νὰ διατηρῇ πλειοτέραν πρὸς κατάκτησιν ἐκείνων τῶν με-
ρῶν. Καὶ ἀπὸ τὸ νεωστὶ δὲ ἐλθὼν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς
Ζητοῦνι τακτικόν, ὡς βεβαιόουν, ἡ ἀγαπητὴ συντροφία
τῶν Τούρκων πανώλης νόσος ἐφθειρεν ὑπὲρ τὸ ἥμισυ.

Ἐξ Αἰγίνης, 25 Ὀκτωβρίου.

Λέγεται ὅτι τὸ ἐν Πάτραις εὐρισκόμενον τοῦ Ἰδραή-
μη στρατεύμα ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν πρὸ ἡμερῶν διὰ νὰ ἐ-
πιστρέψῃ ἀναμφιδόλως εἰς τὰ φρούρια τῆς Μεσσηνίας. Τὸ
δὲ ἐν Διακοπτῷ εὐρισκόμενον ἡμέτερον στρατόπεδον
μετέβη ὑπὲρ τὴν ὁδηγίαν αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιστρατήγου εἰς τὰ
περίξ τῶν Πατρῶν.

— Ἀπὸ Σύραν μανθάνομεν ὅτι τὰ εἰς Χίον ἀπεβάντα
ἡμέτερα στρατεύματα ἐνωθέντα μετὰ τοὺς κατείκους ἐπο-
λιόρκισαν τὸ φρούριον καὶ ὅτι ἐπιπλεσόντες ἐξαίφνης εἰς
Βολισσὸν ἐξώγησαν τοὺς ἐκεῖ εὐρισκόμενους Τούρκους
περὶ τοὺς διακοσίους ὄντας. Ἐμετὰ δὲ εὐέλπιδες ὅτι ἡ
τελεία ἀπελευθέρωσις ἐκείνης τῆς νήσου δὲν βέλει βρα-
δύνει.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἀναφέρει ἡ ἐφημερίς τῆς Αὐγούστης ὅτι τὰ γράμματα
τὰ ὅποια ἔλαβεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ λόρδος Στρατ-
φόρδος Καννιγς παρὰ τοῦ ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Περσίας ἐπι-
σταλμένου Ἀγγλοῦ, ἀναγγέλλουν περὶ λαμπρᾶς νίκης τῶν
Ῥώσων ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὀχθῆς τοῦ Ἀρξέου. Ἀναφέρουν δι'
ὅτι ἡ ὀλικὴ ζημία τῶν Περσῶν λογίζεται εἰς 40,000 ἀν-
θρώπους, ἡ δὲ τῶν νικητῶν εἰς 11,000, τὸ ὅποιον πιθαν-
ῶς εἶναι ὑπερβολή.

Ἐκ τῶν συνόρων τῆς Πολωνίας, 6 Σεπτεμβρίου Ν.

Ὁδοιπόροι ἐρχόμενοι ἐκ τῶν μεσημβρινῶν ἐπαρχιῶν τοῦ
βασιλείου βεβαιόουν ὅτι τὸ στρατόπεδον τῆς Βεσσαβίας
ἐπληξήθη σημαντικῶς ἀπὸ τινων ἡδὴ μηνῶν. Τὸ Χόλμ, τὸ
τὸ Ἀκκερμάννον, τὸ Κίσχενευ καὶ ἄλλα μέρη ταύτης τῆς
ἐπαρχίας εὐρίσκονται καταγεμισμένα ἀπὸ ἐφόδια, προπαι-
μας, σιτᾶρι καὶ ζωοτροφίας παντοδαπᾶς.

Αἱ εἰς τὸν στόλον τῆς Σεβαστοπόλεως γινόμεναι προπα-
ρασκευαὶ ἐξακολουθοῦνται μὲ μεγίστην ἐνέργειαν.

[Γαλλίας Ἐφημερίς, 24 Σεπτεμβρίου Ν.]

Ἐκ Λονδίνου, 17 Σεπτεμβρίου Ν.

Ἡ ἀκόμη δὲν ἐμποροῦμεν νὰ δώσωμεν τὴν γνώμην μας περὶ
τῆς πολιτικῆς τῆς Αὐστρίας ὡς πρὸς τὰ πράγματα τῆς
Ἑλλάδος. Ἐὰν ἡ Ῥωσσία ἐξήτει νὰ ἐκτείνῃ τὴν ἐπιρροήν
τῆς ἐκεῖνο τὸ μέρος διὰ συνδιαπραγματεύσεων, ἢ ἄλλως
πῶς ἡ Αὐστρία ἤμπορουσε νὰ ἔχῃ ἀφορμὰς ὑποφίας καὶ
συγκρούσεων· σκοπὸς δὲ, ὅστις ἔχει ὄχι μόνον τὴν ἐπικύρω-
σιν καὶ ἐγγύησιν τῆς Ἀγγλίας, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὴν ἐνερ-
γητικὴν τῆς σύμπραξιν, πρέπει νὰ ἀφορᾷ εἰς κοινὸν τέλος,
ἀφελὸν εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τὰ συμφέ-
ροντα τῶν ἐθνῶν.

[Ταχυδρόμος.]

Τὴν ἐξῆς σημείωσιν περὶ τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ
κόμητος Ἰω. Καποδίστρια, Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος,
εὐρίσκμεν εἰς τὸν Ταχυδρόμον Γάλλον τῆς 10 τοῦ
παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

Ὁ κόμης Καποδίστριας ἐδέχθη τὴν προεδρίαν τῆς
Κυβερνήσεως τῆς Ἑλλάδος· περιμένεται δὲ ἐν Πα-
ρισίῳ, ὅπου θέλει διατρίβει ὀλίγον προτοῦ νὰ ὑπά-
γῃ εἰς τὴν δυστυχῆ πατρίδα του. Ἀφιέρωσεν εἰς τὴν
πατρίδα του τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς καὶ τῶν δυνάμεών
του, μολονότι καὶ εἰς ἄλλης δυνάμει ὑπηρεσίαν εὐ-
ρισκόμενος ἦτο ἄνθρωπος τῆς Ἑλλάδος. Μία ἐπιφίς
ἐπὶ τοῦ παρελθόντος σταδίου του ἀρκεῖ νὰ δικαιώσῃ
καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν συμπατριωτῶν του, καὶ τὰς
ἐλπίδας τῶν φίλων τοῦ καταδυναστευμένου τούτου λαοῦ.

Ἐκ γενετῆς ὁ κόμης Καποδίστριας εὐρέθῃ τεθειμέ-
νος εἰς εἶδος τι οὐδετερότητος μεταξὺ τῶν μερῶν, τὰ
ὅποια εἰς τὰς ἡμέρας μας ἔσεισαν τὴν Εὐρώπην. Κα-
ταγόμενος ἐξ οἴκου ἀπὸ τοῦ 1300 ἔτους λαμπροῦ εἰς
τὰς Ἰονίους νήσους ὁ κόμης Καποδίστριας ἐγεννήθη εἰς
Κέρκυραν τὸ 1776, εὐγενῆς, ἀλλ' εἰς ἐπαρχίαν ὑπο-
δουλωμένην. Οἱ Βενετοὶ, κύριοι τῆς Κερκύρας, ἐδυσ-
πίστουν εἰς ὅλους τοὺς εὐδοκίμοντας μεταξὺ τῶν ὑπη-
κόων τῶν τὸ γένος, ὁ πλοῦτος, ἢ εὐφυῖα παρῶντων
τὴν ζήλοτυπίαν τῶν. Ὁ νέος Καποδίστριας, ὅστις εἶ-
χεν εὐδοκίμησιν εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ Παταύιου, ἐπα-
ρυσίασθη παρὰ τοῦ πατρὸς του εἰς τινὰ τῶν πρώτων
ἀρχόντων τῆς πολιτείας· οὗτος δ' ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν
ἀρχιτεκτονικὴν του δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδισθῇ τοῦ νὰ φωνά-
ξῃ Κρίμα ὅτι εἶναι Ἑλληὴν! Ὁ λόγος οὗ-
τος ἔκαμε βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν νέον, καὶ τὸν
ἐπέφερε νὰ γνωρίσῃ πόσον ἀξίζουσιν αἱ προλήψεις τοῦ γένους.

Ἡ πολιτεία τῆς Βενετίας ἔπεσεν· οἱ Ἕλληες
ἐλυτρώθησαν, διότι δὲν τὴν ἠγάπησαν. Ἐπὶ τὴν
καὶ τινὰ φρούρια ἐπὶ τῶν παραλιῶν τῆς ξηρᾶς,
ὅποια ἀπ' αἰῶνων ἐξουσίαζον οἱ Βενετοὶ, ἀναξίως
ἐκλήθησαν παρ' αὐτῶν. Οἱ Γάλλοι τοὺς διεδέχθη-
σαν κατὰ τὸ 1798. Ἐπιστρέψας ἐξ Ἰταλίας ὁ νέος
Καποδίστριας εὗρεν αὐτοὺς εἰς Κέρκυραν. Εἶχον φυ-
λάσσει τὸν πατέρα του, ὅστις ἦτο τότε αἰχμάλωτος

εἰς τὸ φρούριον, ὡς ἐχθρὸν τῶν δημοκρατικῶν φρονη-
μάτων. Ὁ νέος κόμης ἐπέτυχεν εὐτυχῶς τὴν ἀπο-
λυσίν του.

Οἱ Ῥῶσοι ἠνωμένοι μὲ τοὺς Τούρκους ἐδίωξαν τοὺς
Γάλλους ἀπὸ τὴν Ἑπτανήσον κατὰ τὸν Φεβρουάριον
τοῦ 1799, καὶ οἱ Ἴονιοι ἤρχισαν νὰ ἐλπίζουσιν ὅτι θέ-
λουν ἔχει πατρίδα. Ὁ πατὴρ τοῦ κόμητος Καποδίσ-
τρια ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει προσ-
κληθείσης πρεσβείας διὰ νὰ συμμεθέξῃ εἰς τὰς δια-
πραγματεύσεις ἀποπερανθείσας εἰς τὴν συνθήκην τῆς
20 Μαρτίου 1800, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πολιτεία τῆς
Ἑπτανήσου ἀποκαθίσταται ὑποτελὴς εἰς τὴν Πόρταν
ἐπὶ ἐγγύησει τῆς Ῥωσσίας καὶ Ἀγγλίας. Ὁ δὲ υἱὸς
ἐπεφορτίσθη τὸν ὀργανισμόν τῶν νήσων Κεφαλληνίας,
Ἰθάκης, καὶ Λευκάδος. Αὕτη ἐχρημάτισεν ἡ ἀρχὴ τοῦ
πολιτικοῦ σταδίου του.

Ἐφ' ἑπτὰ ἔτη, ἀπὸ τοῦ 1800 ἕως τοῦ 1807,
ὁ κόμης Καποδίστριας ὑπῆρξε μέλος τῆς κυβερνήσεως
τῆς Ἰονικῆς πολιτείας. Εἰκοσιτετραετῆς ἦτο, ὅταν
εἰσῆλθεν εἰς τὰ ὑπουργήματα, καὶ εἰς τὸ εἰκοστὸν
ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς
Ἐπικρατείας πρῶτον μὲν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἔπει-
τα δὲ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν καὶ
ἐπὶ τοῦ Ἐμπορίου. Εἰς αὐτὸν χρεωστεῖ ἡ πατρίς του τὴν
σύστασιν τῶν διδακτικῶν σχολείων, καὶ τὴν ἐνίσχυ-
σιν πρὸς καλλιέργειαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Τρι-
ακοντούτης γενόμενος ἐμβῆκεν εἰς τὰ στρατιωτικά. Καθ'
ὅλην δὲ ταύτην τὴν ἐποχὴν ἡ Ἑπτανήσος ἐξετέθη
εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ Ἀλλή πασσα, ὅστις βοηθού-
μενος ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἐκυρίευσεν τὸ Βουθριντόν,
τὴν Βόνιτσαν καὶ Πρέβεζαν, καὶ τὸ 1807 ἀπείλη-
σε τὴν Λευκάδα. Ὁ κόμης Καποδίστριας ἐστάλη εἰς
τὰ σύνορα ὡς ἑκτακτος ἐπιστάτης.

Τὰ στρατεύματα τῆς Ἑπτανήσου ὑπεβλήθησαν εἰς
τὰς διαταγὰς του, ἀλλ' ἐπεφορτίσθη νὰ διοικῇ καὶ τοὺς
ἐθελοντάς τοὺς ἐκ τῆς Ἠπείρου, Ἀλβανίας καὶ Πε-
λοποννήσου, οἵτινες εἶχον ἐμβῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν
συμμάχων αὐτῶν. Εἰς τοῦτο τὸ σχολεῖον ὁ Κωλοκο-
τρώνης, ὁ Βολσαρης, ὁ Καραϊσκος ἐδιδάχθησαν τὴν
τέχνην τοῦ πολέμου. Ἐσύστησαν δὲ συγχρόνως με-
τὰ τοῦ κόμητος Καποδίστριας σχέσεις, αἵτινες ἐμελλον
ὑστερώτερα νὰ εἶναι ὠφέλιμοι εἰς τὴν πατρίδα των.

Ἡ τύχη τῆς Ἑπτανήσου δὲν ἐκρέματο ἀπὸ τὴν
ιδίαν αὐτῆς δύναμιν, ἀλλ' ἀπεφασίζετο εἰς Ἑὐλῶ καὶ
Φριέδλανδ. Ἡ συνθήκη τοῦ Τιλσίτ τὴν ἀννπέβαλεν
εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Γαλλίας. Ὅταν ἡ πατρίς του
ἔχασεν τὴν αὐτονομίαν, ὁ κόμης Καποδίστριας ἐπανήλ-
θεν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, καὶ ἡσύχασεν εἰς τὰ ἐν
Κερκύρᾳ ὑποστατικά του.

Ἀλλ' ὅμως δὲν ἀπηλπίσθη περὶ τῆς Ἑλλάδος·
μολονότι διαμεμελισμένη καὶ ὑποδουλωμένη, δὲν ἐ-
δυνήθη εἰς κανὲν μέρος τῆς νὰ ἀναγνωρίσῃ ἕνα δημόσιον
ὑπουργόν, ὅστις νὰ εἶναι ἰδικὸς τῆς. Δὲν ὑπηρετήσε
τοὺς Γάλλους, κυρίως ὄντας τῆς γεννησάσης αὐτοῦ
νῆσου· δὲν ὑπηρετήσε τοὺς Τούρκους, δυνάστας ὅτι

της λοιπής Ἑλλάδος ἀλλ' ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ προτε-
ματα καὶ ἱκανότητα, τὰ ὅποια ἤθελε νὰ διατη-
ρη καὶ ἀναπτύξῃ, διὰ νὰ τὰ ἀφιερώσῃ ἔπειτα εἰς
τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν συμπατριωτῶν του. Μία μόνη
ἀμφιβολία εἰσέφαινετο ἀκόμη ὅτι δύναται ποτε νὰ γένη
ἐκείνος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ Ῥωσσία, μετὰ τὴν ὁ-
ποίαν ἔπρεπε νὰ κάμῃ σχέσεις, ὅταν ὑπερασπιζέτο
τὸν τόπον τῆς κατὰ τοῦ Βοναπάρτου. Δὲν ἐχρεώσται
ἐν τῷ ἀνακουφίσῃ κανένα, διότι Ἑλληνικὴ κυδέρνη-
σις πλέον δὲν ὑπῆρχεν· οἱ Ῥῶσοι ὑπευργοὶ τῶν ἐ-
κείνου κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1808 ὑπουργήματα εἰς
τὴν κλῆσιν τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ τὸ ἐδέχθη.

Ἐπὶ δεκατέσσαρα ἔτη ἀπὸ τοῦ 1809 μέχρι τοῦ
1822 ὁ κόμης Καποδίστριας ὑπηρέτησε πιστῶς καὶ
τιμίως τὴν Ῥωσσίαν χωρὶς νὰ παύσῃ τοῦ νὰ εἶναι
ἀφοσιωμένος εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὸ δὲ 1822 ἀπεποι-
εῖται ἐνδόξως τὰ ἡγήριά του καθήκοντα, ὅταν τὰ προσ-
ιδιάζοντα εἰς ὑπουργὸν Ῥῶσον καὶ εἰς πολίτην Ἑλ-
ληνα ἔπαυσαν τοῦ νὰ συμφωνοῦν. Κατὰ τὸν και-
ρὸν τῆς εἰς τὴν Ῥωσσίαν ὑπηρεσίας του τρία ἔτη, ἀπὸ
τοῦ 1809 ἕως 1811, ἐ χρημάτισεν εἰς Πετρούπολιν
εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν· τὸ 1812 ἠκολούθησεν
εἰς Βιένναν τὴν Ῥωσικὴν πρεσβεΐαν ἀπὸ τοῦ 1813
ἕως τοῦ 1815 ὑπῆρξεν ἀρχηγὸς τῆς διπλωματικῆς
ὑπηρεσίας εἰς τὸ γενικὸν στρατόπεδον τοῦ Ῥωσικοῦ
στρατεύματος· ἀπὸ τοῦ 1816 ἕως τοῦ 1822 ὑπῆρ-
ξε Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν
εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου.

Βιασμένος ἀπὸ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην καὶ
ἀγάπην τοῦ αὐτοκράτορος νὰ συμμετέβῃ εἰς ὅλας τὰς
διαπραγματεύσεις τῆς ἀξιοληνομένου ἐκείνης ἐπο-
χῆς, ἀντετέλεσε καὶ αὐτὸς τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν
ἐνεστώσαν ἰσοσταθμίαν τῆς Εὐρώπης· πρὸ πάντων δ'
ἐμπορεῖ νὰ καυχῇ ὅτι ὑπηρέτησεν, ὅτι ἐδιδόθησεν,
ὅτι ἐστερέωσε τὴν ὑπαρξίν τῶν μόνων δημοκρατιῶν
τῶν ἐτι σωζομένων ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Τὸν Νοέμβριον τοῦ
1813 εἶχεν ἀναγκάσει τὴν Ἑλληντίαν νὰ συναγωνι-
σθῇ μετὰ τῶν συμμάχων δυνάμεων κατὰ τοῦ Βονα-
πάρτου· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθη ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς
Ἑλληντίας εἰς τοὺς διαφόρους συλλόγους τοὺς ἐν
Βιέννῃ, ἐν Παρισίοις καὶ Αἰξλαχάπτελλῃ συγκροτη-
θέντας. Ἐνθουσιάζετο εἰς τὸ νὰ συνδιαλλάτῃ τὰς φα-
τρίδας, νὰ σταματᾷ τὰς ἀντιπράξεις, νὰ διατηρῇ
τὰ δίκαια τῶν εἴκοσι δύο ἐπαρχιῶν εἰς τὴν νεαν
συμπολιτείαν, ἥτις κάμνει τὴν σήμερον τὴν εὐτυχί-
αν των. Αἱ ἐπαρχίαι τῆς Γενεύης καὶ Βαυδοῦ ποτὲ
βέβαια δὲν θέλουσι λησμονῆσαι ὅλην τὴν ὁποίαν χρε-
ατοῦν εἰς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην· καὶ αἱ δύο αὗται πο-
λιτεῖαι τὸν ἐπολιτογράφησαν.

Ἀλλ' ἐὰν μετεχειρίσθῃ τὴν ὁποίαν διὰ τῶν προτερημά-
των του ἀπέκτησεν ὑψηλὴν ἐπιφρόνην εἰς τὸ νὰ ὠφελῇ τοὺς
Ἑλληνοφίλους τοὺς θετούς συμπατριώτας του, ἐτι πλέον ἔ-
πρεπε νὰ ἐννοιασθῇ νὰ ὠφελῇ τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν ὁ-
ποίαν ἐξ ἀπαλλῶν ὀνύγων εἶχεν ἀφιερώσει τὴν καρδίαν του.
Μετὰ τὰς ἐργασίας του, καὶ, δὲν ἠδύναντο νὰ ὠφελήσουν εἰμὴ

μικρὸν μέρος τοῦ δυστυχικοῦ τούτου τόπου, ἀλλ' ἠθέλησε
νὰ βίβῃ καὶ τὸν σπόρον εὐτυχιστέρου μέλλοντος. Ἐν ὀνό-
ματι τῶν συμμάχων μοναρχῶν ἐπέβησεν εἰς τὴν ἐπτάνησον
τὸ ὄνομα τῆς δημοκρατίας καὶ ἀρχὴν τινὰ ἐλευθέρας νομο-
θεσίας· μὴ δυνάμενος δὲ νὰ δώσῃ τὴν πραγματικὴν κυρι-
αρχίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἠθέλησε τοῦλάχιστον νὰ ἐγκα-
τασταθῇ εἰς τὴν ἐλευθερωτέραν τῶν Εὐρωπαϊκῶν μοναρχι-
ῶν, εἰς ἐκείνην, ἥτις εἶχεν ἐπιδώσει πλείοτερον καθ' ἄλλας
τὰς ἠθικὰς καὶ πολιτικὰς ἐπιστήμας, εἰς ἐκείνην, ἥτις
ἠδύνατο νὰ τοὺς δώσῃ ὠφελιμώτατα μαθήματα. Ἐβάλε
τὴν ἐπτάνησον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας, ἃν καὶ
δὲν εἶχε κανένα δεσμὸν μετὰ τὸν τόπον ἐκείνον, καὶ δὲν ἠλ-
πιζεν ἀπὸ αὐτὸν καμμίαν χάριν.

Ὅταν ὁ κόμης Καποδίστριας ἐμβῆκεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
τῆς Ῥωσσίας τὸν Ἰαννουάριον τοῦ 1807, ἡ αὐλὴ αὐτῆς ἐπρέ-
σβευε δόξας φιλελευθέρους· αἱ δόξαι αὗται, συνδέουσιν τὸν
τίμιον ἄνθρωπον μετὰ τὰς προόδους ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-
νους, εἶναι αὗται πατρίς εἰς τὸν στερημένον πατρίδος. Πι-
στός καὶ αὐτὸς εἰς τὰς δόξας ταύτας ὁ κόμης Καποδίστριας
ἠσθάνετο ὅτι σκοπὸς τῶν ἀγώνων του ἦτο ὅχι ἡ ἰδία αὐτοῦ
βελτίωσις, ἀλλὰ τὸ καλὸν τῆς κοινωνίας. Τὸ 1822 ἡ αὐλὴ
τῆς Ῥωσσίας παρεσύρθη εἰς τὸ Ἀυστριακὸν σύστημα, καὶ
ἐφήρμοσεν αὐτὸ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ εἰς τὰ πράγματα τῆς
Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ὁ κόμης Καποδίστριας παρη-
τήθη τότε τοῦ ὑπουργήματός του καὶ ἀπεχώρησεν εἰς Γε-
νεύαν· ἀπαρνηθεὶς δὲ τὸν κόσμον ἔζησεν ἐκεῖ εἰς μοναξίαν
πάντοτε βαθυτέρην, ὑποφέρων ἐν ταύτῃ καὶ αὐστηρὰν οἰ-
κονομίαν διὰ νὰ δύναται μετὰ τὴν ὅχι μεγάλῃν περιουσίαν
του νὰ χορηγῇ παραμυθίαν τινὰ εἰς τὰς φρικτὰς δυστυχίας
τῆς Ἑλλάδος. Ἐντεῦθεν τὸν ἴδομεν νὰ προσδράμῃ εἰς βο-
ήθειαν ὅλων τῶν καταφυγόντων συμπατριωτῶν του, νὰ προ-
ηγήται εἰς ὅλους τοὺς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐράνους μετὰ ἀκα-
τανόητον ἐλευθεριότητα, ἐνῶ συγχρόνως ἔτρεφε νέους Ἑλ-
ληνας ἐκπαιδευομένους εἰς Ὀφφούλλον, παρὰ τῷ Κ. Φίλλεμ-
βέργῳ, εἰς Ἰέναν, εἰς Γωττίνγην καὶ εἰς Παταύιον. Ἀπὸ
ταύτην τὴν μοναξίαν τὸν ἐξέβαλεν ἡ ἀμνηστία τῶν συμ-
πατριωτῶν του· ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὰς αὐλὰς, τὰς ὁποίας
εἶχεν ἐγκαταλείψει, διὰ νὰ τὰς προσφέρῃ ὅλην τὴν πίστιν,
ἥτις ἠμποροῦσε νὰ τὸν μένῃ. Ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν Ἑλλήνων
ἐπιστεύθη τὴν τύχην τῆς, θέτουσα τὰς ἐλπίδας τῆς εἰς ἐ-
κείνην τὴν σοφίαν καὶ ἐκείνην τὴν μετριοφροσύνην, αἱ ὁ-
ποῖαι τὸν ἔκαμαν, διὰ σπανίας τὴν σήμερον ἐπιτυχίαν, ν'
ἀγαπηθῇ ἀπὸ τοὺς ἡγεμόνας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπλησίασαν,
ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς, μετὰ τοὺς ὁποίους συνδιδραγματεύθη,
καὶ ἀπὸ τοὺς λαοὺς, ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῶν ὁποίων ἐκοτί-
αζε πάντοτε.

— Ὁ φιλέλληνας κύριος Ἰωσίας Βράνερ Ἀμερικανὸς συν-
εισέφερε διὰ τοῦ Κ. Ν. Γερακάκη ἐν ὀνόματι τῆς Ἀμερι-
κανικῆς ἐταιρίας τρία Ῥουσιούτια εἰς τὴν Φιλανθρωπικὴν
Ἑταιρίαν.

— Κάποιος Νικόλαος Γρεῖτσαρης Τηριγοπουλίτης, ὁ
σημεῖον πρῶτον εἰς τὸ τακτικόν, ζητεῖται ἤδη ὡς χα-
μένος ἀπὸ τὴν μητέρα του ἐνταῦθα εὐρισκόμενον, καὶ ὁ-
τις γνωρίζει τι περὶ αὐτοῦ, παρακαλεῖται νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ
εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος.